

Warszawa, dnia 9 października 2025 r.

DPP-WTPZ.0272.33.2025(63)

DECYZJA

Na podstawie art. 157 § 1 i § 2 oraz art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2024 r. poz. 572, z późn. zm.), zwanej dalej: „Kpa”, w związku z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2022 r. o *szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego* (Dz. U. z 2025 r. poz. 514), zwanej dalej „ustawą” oraz w związku art. 3 ust. 1 i 6 ustawy, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 4 września 2025 r., VAN 7 sp. z o.o. z siedzibą w Imielinie (adres: ul. Imielińska 20, 41-407 Imielin), KRS: 0000284697, NIP: 6312531880, REGON 240690065, reprezentowanej przez pełnomocnika – Pana Mateusza Hańderka, radcę prawnego z Kancelarii MASTER LEGAL Hańderek & Relidzyński, zwana dalej również „Spółką”, dotyczącego stwierdzenia nieważności decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3) z dnia 18 kwietnia 2024 r. o wpisie VAN 7 Sp. z o.o. z siedzibą w Imielinie (adres: 41-407 Imielin, ul. Imielińska 20), KRS: 0000284697, NIP: 6312531880, REGON 240690065 na listę, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy

odmawiam stwierdzenia nieważności decyzji

Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3) z dnia 18 kwietnia 2024 r. o wpisie VAN 7 Sp. z o.o. z siedzibą w Imielinie (adres: 41-407 Imielin, ul. Imielińska 20), KRS: 0000284697, NIP: 6312531880, REGON 240690065 na listę, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy.

UZASADNIENIE

W dniu 18 kwietnia 2024 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, zwany dalej również: „Ministrem”, działając na podstawie art. 3 ust. 1 i 6 ustawy oraz art. 104 § 1 Kpa wydał decyzję nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3), na mocy której postanowił:

- 1) wpisać VAN 7 Sp. z o.o. z siedzibą w Imielinie (zwaną dalej również „Spółką”), na listę osób i podmiotów o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy;
- 2) zastosować wobec podmiotu, o którym mowa w pkt 1:
 - a) zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych w rozumieniu rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz. Urz. UE L 78 z 17.03.2014, str. 6, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 269/2014”, będących własnością, pozostających w posiadaniu, pozostających w faktycznym władaniu lub pod kontrolą podmiotu, o którym mowa w pkt 1, w pełnym zakresie
 - b) zakaz udostępniania podmiotowi, o którym mowa w pkt 1 lub na jego rzecz – bezpośrednio lub pośrednio – jakichkolwiek środków finansowych lub zasobów gospodarczych w rozumieniu rozporządzenia 269/2014;
 - c) zakaz świadomego i umyślnego udziału w działaniach, których celem lub skutkiem jest ominięcie środków wskazanych w lit. a i b;
 - d) wykluczenie z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub konkursu prowadzonego na podstawie ustawy z dnia 11 września 2019 r. – *Prawo zamówień publicznych* (Dz. U. z 2024 r. poz. 1320, z późn. zm.).

Rozstrzygnięcie zawarte we wskazanej decyzji oparto na informacjach przekazanych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, zwanego dalej: „Szefem KAS”, zawartych we wniosku z dnia 28 marca 2024 r. (znak: DZP9.K4111.15.2024.Z009.3), przesłanym pismem (znak: DZP9.K4111.15.2024.Z009.1), skierowanym do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji i dotyczącym zastosowania wobec VAN 7 Sp. z o.o. z siedzibą w Imielinie, środków przewidzianych w art. 1 ustawy.

Ponadto do przedmiotowego wniosku Szef KAS dołączył stanowiące tajemnicę celną zestawienia operacji dokonywanych przez Spółkę oraz kopie dokumentów, potwierdzające sprzedaż towarów do podmiotów działających m.in. w Federacji Rosyjskiej, w tym towarów objętych zakazami określonymi na podstawie art. 3k rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. *dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie* (Dz. Urz. UE L 229 z 31.07.2014, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 833/2014”, określonych w załączniku XXIII. Przekazane informacje zostały poddane analizie, w wyniku której Minister Spraw

Wewnętrznych i Administracji uznał je za wystarczające do wydania w dniu 18 kwietnia 2024 r. decyzji nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3).

Kluczowe dla powyższego rozstrzygnięcia było stwierdzenie, że na poddanych analizie 69 zgłoszeń celnych dotyczących wywozu samochodów osobowych, ciągników siodłowych oraz naczep, których krajami przeznaczenia miały być Armenia, Gruzja, Kazachstan i Turcja, zidentyfikowano 36 pojazdów, które finalnie zostały zarejestrowane na terytorium Federacji Rosyjskiej. Jednocześnie Szef Krajowej Administracji Skarbowej ocenił, że cyt. „(...) realizacja niektórych z tych wywozów przebiegała z wykorzystaniem nielogicznej trasy przejazdu, tzn. wyprowadzenie towaru poza obszar celny UE odbywało się poprzez przejścia graniczne usytuowane w krajach bałtyckich, co jednoznacznie wskazywałoby na próbę dostarczenia tych towarów do Federacji Rosyjskiej.”.

W dniu 9 września 2025 r. VAN 7 Sp. z o.o., reprezentowana przez pełnomocnika – Pana Mateusza Hańderka, radcę prawnego z Kancelarii MASTER LEGAL Hańderek & Relidzyński, powołując się na art. 156 § 1 pkt 2 Kpa skierowała do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3) z dnia 18 kwietnia 2024 r., o wpisie na listę, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, pod zarzutem wydania jej z rażącym naruszeniem prawa.

W uzasadnieniu powyższego wniosku Spółka wskazała, że decyzja nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3) z dnia 18 kwietnia 2024 r., została wydana przez Organ - w jej ocenie – z rażącym naruszeniem norm postępowania, tj. art. 7 i art. 77 § 1 Kpa, polegających m.in. na cyt.:

- a) „niezebraniu materiału dowodowego w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy, a zamiast tego oparciu się bezkrytycznie na treści wniosku podmiotu uprawnionego;
- b) oparciu się przy rozstrzyganiu sprawy na niewiarygodnych oraz nieprzydatnych dla rozstrzygnięcia dowodach, m.in. informacjach z komercyjnego serwisu internetowego dostępnego pod adresem <https://avtocod.ru> (dalej „Serwis”);
- c) ustaleniu, że wnioskodawca rzekomo sprzedał pojazdy podmiotowi z Federacji Rosyjskiej, tylko i wyłącznie na podstawie danych z Serwisu;
- d) dokonaniu ustalenia opisanego w ust. c) powyżej w sprzeczności z faktem, że pojazdy zarejestrowane zostały w Republice Armenii;
- e) uznaniu, że sam fakt współpracy wnioskodawcy z Arm POL LLC (spółką armeńską) jest podstawą do wpisania wnioskodawcy na Listę/bez dokonania jakichkolwiek ustaleń) oraz zgromadzenia

jakichkolwiek dowodów na wykazanie rzekomej tezy, że Arm POL LLC jest podmiotem wspierającym agresję Federacji Rosyjskiej na Ukrainę;

- f) oparciu rozstrzygnięcia w sprawie wyłącznie na poszlakach i niewiarygodnych dowodach, bez przeprowadzenia stosownego postępowania wyjaśniającego w niezbędnym zakresie;*
- g) niezebraniu ani jednego dowodu, który wskazywałby, że wnioskodawca bezpośrednio lub pośrednio wspierał agresję na Ukrainę w jakikolwiek sposób (...)."*

Powyższe uchybienia w ocenie Spółki skutkowały również naruszeniem przepisu prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 2 ustawy poprzez jego cyt. „*rażące niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że wnioskodawca jest podmiotem bezpośrednio lub pośrednio wspierającym poważne naruszenia praw człowieka lub represje wobec społeczeństwa obywatelskiego i opozycji demokratycznej lub którego działalność stanowi inne poważne zagrożenie dla demokracji lub praworządności w Federacji Rosyjskiej lub na Białorusi (...) podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego takie okoliczności nie wynikają.*”

Spółka w dalszej części uzasadnienia przedmiotowego wniosku wskazała, że cyt. „*kluczowe znaczenie ma okres pomiędzy wpisem na Listę a wykreśleniem, gdyż według wnioskodawcy decyzja obarczona była zarzucaną pierwotną wadą nieważności, a tym samym powinna zostać stwierdzona jej nieważność na podstawie art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a.*” Nadto Van 7 Sp. z o.o. wskazała, że „*W toku postępowania administracyjnego wnioskodawca sam dostarczył swoim staraniem dowody przeciwstawne do twierdzeń organów, biorących udział tej sprawie, doprowadzając w końcu do wydania decyzji wykreślającej go z Listy.*”

Mając na uwadze niniejszy wniosek oraz całokształt materiału dowodowego, Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że jak wynika z orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego tryb stwierdzenia nieważności decyzji różni się od trybu zwykłego postępowania administracyjnego, tym że organ bada w nim jedynie czy w odniesieniu do określonej decyzji zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 156 § 1 Kpa, a więc kwalifikowane wady tkwiące w samej decyzji, a nie w prowadzonym przed jej wydaniem postępowaniu administracyjnym. Wzruszenie decyzji ostatecznej poprzez stwierdzenie jej nieważności stanowi jeden z wyjątków od zasady trwałości decyzji administracyjnej (art. 16 § 1 Kpa) stąd przesłanki zastosowania tego trybu powinny być interpretowane ściśle.

W postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności ocenia się legalność decyzji wydanej w ww. postępowaniu zwykłym. Ocena dokonywana przez organ administracji dotyczy wyłącznie zbadania, czy kwestionowana wnioskiem nieważnościową decyzja została

dotknięta jedną z wad określonych w art. 156 § 1 Kpa. Przedmiotem tego postępowania nie jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy, która już została rozstrzygnięta kontrolowaną decyzją. Działanie organu w tym postępowaniu wymaga zatem innego podejścia niż w postępowaniu zwykłym. Nastawione powinno być wyłącznie na poszukiwanie wad, o których mowa w art. 156 § 1 Kpa. Inne uchybienia, nawet jeśli mają miejsce, nie mogą być w tym postępowaniu uwzględnione, bo nie mogą prowadzić do stwierdzenia nieważności badanego orzeczenia.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 Kpa, organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Wskazać należy, że o rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu tego przepisu decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze, czyli skutki, które wywołuje decyzja. Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Przy stwierdzeniu nieważności należy ustalić, czy wystąpiło działanie organu wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w prawie. O rażącym naruszeniu prawa można mówić wyłącznie w sytuacji, gdy proste zestawienie treści decyzji z treścią przepisu prowadzi do wniosku, że pozostają one ze sobą w jawnej sprzeczności. Konieczne jest także, aby stwierdzone naruszenie miało znacznie większą wagę aniżeli stabilność decyzji ostatecznej, o której stanowi art. 16 Kpa. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności – gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organ praworządne państwa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 7 marca 2024 r., sygn. akt II OSK 1583/21).

W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazuje się również że pod pojęciem rażącego naruszenia prawa należy rozumieć oczywiste naruszenie jednoznacznego przepisu prawa, a przy tym takie, które koliduje z zasadą praworządnego działania organów administracji publicznej w demokratycznym państwie prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Przy rażącym naruszeniu prawa chodzi niewątpliwie o tego rodzaju wady, które powodują konieczność eliminacji decyzji z obrotu prawnego z racji istnienia w nich wad o szczególnie dużym ciężarze gatunkowym. Wady te powstają w wyniku naruszenia prawa w toku czynności zmierzających do wydania decyzji lub w wyniku załatwienia sprawy wydaniem decyzji. Naruszenia prawa mają charakter rażący w sytuacji, gdy czynności zmierzające do wydania decyzji administracyjnej oraz treść załatwienia sprawy w niej wyrażona stanowią zaprzeczenie stanu prawnego sprawy w całości lub w części (por. wyrok Naczelnego

Sądu Administracyjnego z dnia 20 lutego 2025 r. sygn. akt I GSK 966/21, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 stycznia 2025 r. sygn. akt II OSK 638/24).

Zatem nie każde – nawet oczywiste – naruszenie prawa może być uznane za rażące, a tryb stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej nie może stanowić kolejnego trybu weryfikacji decyzji, w którym zakres rozpoznania sprawy byłby podobny jak zakres rozpoznania w trybie zwykłym.

Ponadto, jak podkreśla się w utrwalonym od wielu lat orzecznictwie sądowoadministracyjnym weryfikowanie decyzji odbywa się w odniesieniu do stanu prawnego obowiązującego w dacie jej wydania, cyt. *„rozstrzygający dla oceny, czy zachodzą przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji z powodu rażącego naruszenia prawa, jest stan prawa w dniu wydania tej decyzji; ”* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 listopada 1997 r. sygn. akt III SA 1134/96, ONSA 1998/3, poz. 101).

W ocenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji kwestionowana przez VAN 7 Sp. z o.o. decyzja z dnia 18 kwietnia 2024 r. (znak: DPP-TPZ.0272.14.2024 (3)) nie jest obarczona wadą kwalifikowaną, skutkującą stwierdzeniem jej nieważności.

W ocenie organu podjęte rozstrzygnięcie znajduje należyłą podstawę w przepisach prawa oraz zostało wydane z zachowaniem wszystkich wymogów proceduralnych określonych ustawą szczególną. Poczynione przez organ ustalenia faktyczne są prawidłowe oraz znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, zaś dokonana przez organ ocena prawna ustalonego stanu faktycznego, składająca się na rozstrzygnięcie sprawy, znajduje oparcie w prawidłowo zastosowanych przepisach prawa materialnego, przy zachowaniu wszystkich wymogów proceduralnych przewidzianych dla postępowania w sprawie wpisu na listę, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy.

W kontekście zasadności rozpatrywanego wniosku istotne znaczenie ma również fakt, że wymieniona wyżej decyzja Ministra została pismem z dnia 6 maja 2024 r. zaskarżona przez VAN 7 Sp. z o.o. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Finalnie jednak Spółka na podstawie art. 60 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz.U. z 2024 r. poz. 935, z późn. zm.), zwanej dalej: „PPSA”, pismem z dnia 9 stycznia 2025 r. cofnęła skargę, z uwagi na wykreślenie jej decyzją Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 30 grudnia 2024 r., nr DPP-WTPZ.0272.14.2024(41), z listy, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy.

Zauważyć przy tym należy, że instytucja cofnięcia skargi musi być skorelowana z uprawnieniami orzecznymi sądu, a w szczególności z zakazem orzekania na niekorzyść skarżącego, który

nie obowiązuje w odniesieniu do naruszeń prawa skutkujących stwierdzeniem nieważności zaskarżonego aktu lub czynności. W rezultacie, uznając cofnięcie skargi za niedopuszczalne, sąd musi ustalić, że zaskarżony akt lub czynność dotknięty jest wadą nieważności (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 października 2006 r., II OSK 71/06, LexPolonica nr 1413735 (ONSAiWSA 2007, nr 3, poz. 64)). Po rozpoznaniu sprawy ze skargi VAN 7 Sp. z o.o. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 kwietnia 2024 r. nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3), Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 23 stycznia 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 1691/24 umorzył postępowanie w tej sprawie, nie stwierdzając wystąpienia przesłanek czyniących cofnięcie skargi niedopuszczalnym, a zatem w istocie potwierdził wprost, iż w przedmiotowej sprawie zaskarżona decyzja nie jest dotknięta wadą nieważności. Przytoczyć tutaj można powoływany przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie art. 60 PPSA, zgodnie z którym *„Skarżący może cofnąć skargę. Cofnięcie skargi wiąże sąd. Jednakże sąd uzna cofnięcie skargi za niedopuszczalne, jeżeli zmierza ono do obejścia prawa lub spowodowałoby utrzymanie w mocy aktu lub czynności dotkniętych wadą nieważności.”* Powołując się na ww. regulację i związaną z nią argumentację, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, postanowieniem z dnia 23 stycznia 2024 r. sygn. akt V SA/Wa 1691/24 umorzył postępowanie. Następnie, postanowieniem z dnia 18 września 2025 r. sygn. akt II GZ 639/25 Naczelny Sąd Administracyjny oddalił zażalenie na ww. postanowienie. W rezultacie przesłanki ww. rodzaju zostały pośrednio (w uzasadnieniu) w istocie potwierdzone przez właściwy sąd, co koresponduje z kierunkiem niniejszej decyzji tyle, że decyzja ta wyraża taką ocenę wprost w sentencji a nie w sferze przesłanek (uzasadnienia).

W ocenie VAN 7 Sp. z o.o. rażące naruszenie prawa w przedmiotowej sprawie polega na tym, że cyt. *„organ wydający decyzję przeprowadził postępowanie wyjaśniające w sposób niepozwalający na ustalenie podstawowych kwestii stanu faktycznego w niniejszej sprawie, a poprzestał na stanowisku Szefa Krajowej Administracji Skarbowej oraz na dowodach mających charakter co najwyżej poszlak, a których to dowodów organ nie zweryfikował.”*, co w konsekwencji doprowadziło do cyt. *„rażąco niewłaściwego zastosowania”* art. 3 ust. 2 ustawy, polegającego na przyjęciu, że ww. podmiot spełnia przesłanki, o których mowa w tym przepisie.

Mając na uwadze podnoszone przez Spółkę wątpliwości w zakresie prawidłowości postępowania poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji z dnia 18 kwietnia 2024 r. nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3) zauważyć należy, że Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji prowadząc postępowanie dotyczące wydania ww. decyzji, opierał się na wniosku Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, a więc organu, o którym mowa w art. 3 ust. 3 pkt 12 ustawy. Niemniej jednak Minister przeprowadził własny proces analityczny, oceniając i weryfikując

w szczególności treść wniosku Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. W toku procesu analitycznego Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji wykorzystał narzędzia i środki, które uznał za wystarczające, aby wydać ww. decyzję, za którą w pełni przyjmuje odpowiedzialność.

Jednocześnie, jak wynika z uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2023 r. w sprawie sygn. I SA/Wa 2527/22, w którym stwierdzono, że *„(...) trudności w zebraniu pełnego materiału dowodowego dotyczącego podmiotów znajdujących się na terenie Białorusi lub Rosji niejednokrotnie będą powodowały, że wydając decyzję w sprawie wpisu na listę, organ będzie miał do dyspozycji jedynie ograniczony materiał dowodowy, na podstawie którego dokonywać będzie oceny spełnienia przesłanek wymienionych w art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2022 r.”.*

Z kolei Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 maja 2023 r., sygn. akt I SA/Wa 2524/22 wskazał, że cyt. *„(...) charakter tego rodzaju spraw, a w szczególności okoliczność, iż wykazanie powiązań z podmiotami wspierającymi agresję wiązać się może z koniecznością ujawnienia informacji uzyskanych w toku działań operacyjnych służb bezpieczeństwa państwa, wymagać może ograniczenia zakresu uzasadnienia decyzji.”.*

Podkreślenia także wymaga, że rozwiązania ustawy wprost przewidują możliwość ograniczenia uzasadnienia decyzji. Art. 3 ust. 9 ustawy daje ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych możliwość ograniczenia zakresu uzasadnienia wydanej decyzji, ze względu na bezpieczeństwo państwa lub porządek publiczny. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji skorzystał zatem z przysługującego mu prawa i była to jego autonomiczna decyzja, wynikająca z analizy zebranych w sprawie materiałów, a zakres informacji przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji zawiera maksimum informacji, które organ mógł ujawnić.

Odnosząc się do całości zarzutów sformułowanych przez Spółkę w zakresie rzekomego rażącego naruszenia art. 7, art. 77 § 1 Kpa, w tym w szczególności kwestii sposobu przeprowadzenia przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji postępowania, którego skutkiem było wpisanie jej na listę, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, należy odwołać się do uzasadnienia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt II GSK 1716/24, oddalającego skargę kasacyjną w podobnej sprawie, w którym Sąd wskazał, że cyt. *„Szczególny przedmiot regulacji tej ustawy w relacji do celu, któremu służy, siłą rzeczy musiał skutkować przyjęciem szczególnego rodzaju rozwiązań szczegółowych, z których wynika, że postępowanie w sprawie wpisu na listę, o której jest mowa w art. 2 tej ustawy nie jest typowym postępowaniem administracyjnym. Zgodnie z jej art. 4, w tego rodzaju postępowaniach stosuje się, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, jedynie niektóre, szczegółowo wymienione,*

przepisy ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego (...). W tak prowadzonym postępowaniu, organ administracji nie jest zobowiązany oceniać, czy dana okoliczność została udowodniona, na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy też rozstrzygać niedające się usunąć wątpliwości odnośnie do okoliczności stanu faktycznego na korzyść strony. Co więcej, również uzasadnienie decyzji nie musi zawierać wskazania faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. W tym też kontekście nie można również tracić z pola widzenia znaczenia konsekwencji wynikających z art. 3 ust. 9 ustawy o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego sankcyjnej, z którego wynika, że organ administracji może ograniczyć zakres uzasadnienia decyzji w sprawie wpisu na listę ze względu na bezpieczeństwo państwa lub porządek publiczny, co – jak w pełni zasadnie należałoby przyjąć – wobec przedmiotu oraz charakteru postępowań prowadzonych w sprawach regulowanych przywołaną ustawą jest motywowane ryzykiem ujawnienia informacji uzyskanych w toku działań operacyjnych służb bezpieczeństwa państwa.”.

Przywołany wyrok całościowo wpisuje się w dotychczasowe orzecznictwo sądów administracyjnych w podobnych sprawach, które potwierdza prawidłowość działania Ministra zarówno w zakresie przestrzegania norm postępowania, w tym dotyczących sposobu gromadzenia i oceny materiału dowodowego, jak i prawidłowej interpretacji przepisów materialnych. Do którego to orzecznictwa Minister szeroko odwoływał się w odpowiedzi z dnia 3 czerwca 2024 r. (znak: DPP-WTPZ.0272.14.2024(9)) na skargę VAN 7 Sp. z o.o. z dnia 6 maja 2024 r. na decyzję z dnia 18 kwietnia 2024 r. (znak: DPP-TPZ.0272.14.2024 (3))¹.

Podkreślić przy tym należy, że Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, stosując środki ograniczające wobec osób lub podmiotów, dokonuje analizy zebranych materiałów, a wydane decyzje opiera na jasno określonych ustawowych przesłankach, jak to miało miejsce w przypadku VAN 7 Sp. z o.o. Jednocześnie zgodnie z art. 77 § 1 Kpa, Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji oparł zaskarżoną decyzję na materiale dowodowym wyczerpująco zebrany przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, wystarczającym do stwierdzenia, że w przypadku Spółki spełnione zostały określone w art. 3 ust. 2 ustawowe przesłanki wpisania na listę, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy. Tym samym nietrafny jest również zarzut rzekomego naruszenia przez organ reguł procedury zawartych w art. 7 Kpa.

¹ Wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2023 r. w sprawie sygn. akt I SA/Wa 2527/22, z dnia 17 maja 2023 r., sygn. akt I SA/Wa 2533/22, z dnia 18 maja 2023 r., sygn. akt I SA/Wa 2524/22, z dnia 4 lipca 2023 r. sygn. akt I SA/Wa 2528/22, z dnia 4 sierpnia 2023 r. sygn. akt I SA/Wa 2535/22, z dnia 23 sierpnia 2023 r. sygn. akt I SA/Wa 2537/22, z dnia 13 października 2023 r. sygn. akt I SA/Wa 2538/22, z dnia 14 listopada 2023 r., sygn. akt I SA/Wa 2530/22 oraz sygn. akt I SA/Wa 2531/22, z dnia 29 listopada 2023 r., sygn. akt I SA/Wa 33/23, z dnia 7 grudnia 2023 r., sygn. akt I SA/Wa 1463/23 oraz sygn. akt I SA/Wa 1492/23, a także z dnia

Należy przy tym podkreślić, że przesłanki podjętego rozstrzygnięcia zostały należycie wyjaśnione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, z uwzględnieniem art. 107 § 1 Kpa w związku z art. 4 ust. 1 ustawy. Należy przy tym ponownie zauważyć, że art. 3 ust. 9 ustawy przewiduje możliwość ograniczenia uzasadnienia decyzji.

Tym samym za chybione należy również uznać twierdzenia Spółki jakoby cyt. *„uzasadnienie decyzji było nader lakoniczne i nie omawiało dokładnie wymienionych przez organ „dowodów”, rzekomo dostarczonych przez Szefa Administracji Skarbowej”* [pisownia oryginalna].

Ponadto, co wyjaśniono również w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, należy wskazać, że przepis art. 4 ust. 1 ustawy nie odsyła do art. 107 § 3 Kpa, zgodnie z którym uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Powyższe nie oznacza oczywiście, że prawidłowość postępowania Ministra w związku z wydaniem wobec VAN 7 Sp. z o.o. decyzji o wpisaniu na listę, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, nie będzie podlegała jakiegokolwiek kontroli, bowiem mechanizmy przewidziane w polskim prawie, w tym w samej ustawie z dnia 13 kwietnia 2022 r. *o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego*, dają osobom i podmiotom wpisanym na listę, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, możliwość zaskarżenia tych decyzji do sądu, z czego zresztą Spółka skorzystała, a następnie zrezygnowała z kontynuowania wszczętego przez nią postępowania przed sądem administracyjnym wycofując skargę.

Z powyższym koresponduje wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, sygn. I SA/WA 2524/22 z dnia 18 maja 2023 r., w uzasadnieniu którego, odnosząc się do podobnego zarzutu, stwierdzono cyt. *„Nie oznacza to jednak, że taka osoba lub podmiot pozbawiona jest zupełnie ochrony prawnej. Od wydanej decyzji przysługuje bowiem skarga do sądu administracyjnego (art. 3 ust. 6 ustawy), a w toku postępowania przed sądem Skarżąca może przedstawić własną argumentację, zarzuty i wnioski.”*

Z uwagi na powyższe wątpliwości nie budzi prawidłowość działania organu w związku ze sposobem przeprowadzenia postępowania poprzedzającego wydanie decyzji nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3) z dnia 18 kwietnia 2024 r. Przywołane wyżej orzecznictwo również potwierdza, że działanie Ministra w niniejszej sprawie również było prawidłowe i oparte na

15 grudnia 2023 r. sygn. akt I SA/Wa 2529/22, a także wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 czerwca 2024 r., sygn. akt II GSK 555/24 oraz z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt II GSK 484/24.

przepisach prawa zarówno w zakresie przestrzegania norm postępowania, w tym dotyczących sposobu gromadzenia i oceny materiału dowodowego.

Jak słusznie zauważa VAN 7 Sp. z o.o. wprowadzie przesłanki nieważnościowe w postępowaniu administracyjnym dotyczą przede wszystkim wad prawa materialnego, tym niemniej należy uznać, że także naruszenie przepisów postępowania może wyjątkowo być potraktowane także jako przesłanka nieważnościowa w rozumieniu powołanego art. 156 § 1 pkt 2 Kpa, zwłaszcza wówczas, gdy naruszenie prawa spełnia przesłanki niezbędne do uznania go za rażące naruszenie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 stycznia 2025 r. sygn. akt I OSK 2230/21). Niemniej jednak, jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w przywołanym w rozpatrywanym wniosku wyroku z dnia 11 maja 2022 r. sygn. akt II OSK 1179/19 cyt. *„Naruszenie przepisów prawa procesowego może zostać zakwalifikowane w ramach rażącego naruszenia przepisów w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. jedynie w sytuacjach, w których decyzja zostaje wydana bez uprzedniego przeprowadzenia jakichkolwiek dowodów niezbędnych do wyjaśnienia istoty sprawy lub bez przeprowadzenia dowodów o charakterze obligatoryjnym w danej sprawie”*. Podobnie Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt II OSK 1018/17, zgodnie z którym zasadniczo w odniesieniu do postępowania administracyjnego „rażące naruszenie prawa” ma miejsce wtedy, gdy organy w ogóle pominęły prowadzenie postępowania wyjaśniającego, albo też prowadziły je w sposób niepozwalający na ustalenie podstawowych kwestii stanu faktycznego w danej sprawie.

Tym samym nie sposób stwierdzić, aby decyzja z dnia 18 kwietnia 2024 r. nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3) rażąco naruszała przepisy postępowania określone w art. 7 oraz art. 77 § 1 Kpa.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutów Spółki w zakresie rzekomego niewystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy, a które to stara się ona zakwalifikować jako podstawy nieważności decyzji administracyjnej w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 Kpa, należy przede wszystkim wskazać, że błędna wykładnia oznacza nieprawidłowe zrekonstruowanie treści normy prawnej wynikającej z konkretnego przepisu, czyli mylne rozumienie określonej normy prawnej, natomiast niewłaściwe zastosowanie to dokonanie wadliwej subsumcji przepisu do ustalonego stanu faktycznego, czyli niezasadne uznanie, że stan faktyczny sprawy odpowiada hipotezie określonej normy prawnej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 kwietnia 2016 r. sygn. akt I OSK 1487/15). Błędna wykładnia przepisu prawa, czy jego niewłaściwe zastosowanie nie stanowią rażącego naruszenia prawa. Powszechnie uważa się, że uchybienia prawu mają charakter rażący w przypadku istnienia wad o szczególnym ciężarze gatunkowym. Następuje to wówczas, gdy czynności zmierzające

do wydania decyzji administracyjnej oraz treść rozstrzygnięcia stanowią zaprzeczenie obowiązującego stanu prawnego w całości lub w części (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 października, sygn. akt III OSK 4816/21).

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy należy ponownie zauważyć, jak już zostało wcześniej wspomniane decyzja nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3) z dnia 18 kwietnia 2024 r. wydana została w oparciu o wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej zawierający informacje, które w ocenie organu stanowią realizację przesłanek określonych w art. 3 ust. 2 ustawy.

Ponadto, wskazać należy, że Szef Krajowej Administracji Skarbowej, jako organ wymieniony w art. 3 ust. 3 pkt 12 ustawy, był uprawniony do wystąpienia do Ministra z wnioskiem o zastosowanie wobec VAN 7 Sp. z o.o. środków ograniczających, o których mowa w art. 1 ustawy. Warto w tym kontekście odwołać się do uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lipca 2023 r, sygn. akt I SA/Wa 2528/22, w którym stwierdzono, że cyt. *„Jak wynika z art. 3 ust. 3 wnioskodawcą może być: (...) Szef Krajowej Administracji Skarbowej, (...). Wymienione podmioty to wyspecjalizowane organy państwowe, które dysponują szczególnymi wiadomościami w Zakresie porządku publicznego czy bezpieczeństwa państwa w różnych jego aspektach. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji orzeka zatem na podstawie wniosku specjalnego organu państwowego.”*. Należy podkreślić, że do podobnych wniosków doszedł także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, uzasadniając prawomocny wyrok z dnia 18 maja 2023 r., sygn. akt I SA/Wa 2524/22.

Rozwijając powyższe wyjaśnić należy, że zgodnie ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2025 r. . poz. 1131, z późn. zm.) Krajowa Administracja Skarbowa stanowi wyspecjalizowaną administrację rządową wykonującą zadania z zakresu m.in. ochrony interesów Skarbu Państwa oraz ochrony obszaru celnego Unii Europejskiej (art. 1 ust. 2). Do zadań tej służby należy m.in. rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw i wykroczeń związanych z naruszeniem przepisów dotyczących towarów, którymi obrót podlega zakazom lub ograniczeniom na mocy przepisów prawa polskiego, przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych, zapobieganie tym przestępstwom i wykroczeniom oraz ściganie ich sprawców, jeżeli zostały ujawnione przez Służbę Celno-Skarbową (art. 2 ust. 1 pkt 14), a także wykonywanie innych zadań określonych w odrębnych przepisach (art. 2 ust. 1 pkt 21), a więc również w oparciu o ustawę z dnia 13 kwietnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego.

Jednocześnie wspomniana ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej w art. 113 ust. 1 pkt 3 stanowi, że w celu wykonywania zadań, określonych m.in. w art. 2 ust. 1 pkt 14, organy Krajowej Administracji Skarbowej mogą uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać określone informacje i dane, w tym informacje o dochodach, obrotach, rzeczach i prawach majątkowych podmiotów podlegających kontroli oraz podmiotów, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa albo przestępstwa skarbowego lub posiadania mienia zagrożonego przepadkiem. Czynności te mogą być prowadzone w formie czynności operacyjno-rozpoznawczych, w tym umożliwiających uzyskiwanie informacji oraz utrwalanie śladów i dowodów w sposób niejawnny (art. 113 ust. 2). Z kolei art. 131 ust. 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej zobowiązuje Szefa Krajowej Administracji Skarbowej do zapewnienia ochrony form, środków i metod wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, własnych obiektów i danych identyfikujących funkcjonariuszy wykonujących czynności operacyjno-rozpoznawcze.

Biorąc pod uwagę wskazane w decyzji z dnia 18 kwietnia 2024 r. nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3) uzasadnienie wniosku Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, a więc organu dysponującego „szczególnymi wiadomościami w zakresie porządku publicznego czy bezpieczeństwa państwa”, należy stwierdzić, że niewątpliwie wypełnione zostały ustawowe przesłanki wpisu VAN 7 Sp. z o.o. na listę, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy.

Jak wspomniano kluczowe dla zaskarżonego rozstrzygnięcia było stwierdzenie, że na poddanych analizie 69 zgłoszeń celnych dotyczących wywozu samochodów osobowych, ciągników siodłowych oraz naczep, których krajami przeznaczenia miały być Armenia, Gruzja, Kazachstan i Turcja, zidentyfikowano 36 pojazdów, które finalnie zarejestrowane zostały na terytorium Federacji Rosyjskiej. W kontekście powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy, ocenie organu wydającego decyzję podlega sam fakt istnienia powiązań – w szczególności o charakterze osobistym, organizacyjnym, gospodarczym lub finansowym – pomiędzy osobą lub podmiotem, którego decyzja dotyczy, a osobą lub podmiotem, wobec których istnieje chociażby prawdopodobieństwo, że wykorzystają dysponowane przez siebie środki finansowe, fundusze lub zasoby gospodarcze, do bezpośredniego lub pośredniego wsparcia agresji Federacji Rosyjskiej na Ukrainę lub poważnych naruszeń praw człowieka lub represji wobec społeczeństwa obywatelskiego i opozycji demokratycznej lub których działalność stanowi inne poważne zagrożenie dla demokracji lub praworządności w Federacji Rosyjskiej lub na Białorusi.

W ocenie Ministra bezpośrednia lub pośrednia forma wspierania może oznaczać generowanie dowolnymi metodami zysków dla budżetu Federacji Rosyjskiej, które następnie mogą zostać

wykorzystane na potrzeby działań wojennych prowadzonych przez Federację Rosyjską przeciwko Ukrainie.

Z przywołanego przepisu wynika więc, że ustawodawca przewidział, że wpisowi na listę podlegać będą nie tylko osoby lub podmioty bezpośrednio lub pośrednio wspierające agresję Federacji Rosyjskiej na Ukrainę, lecz także wszelkie inne osoby lub podmioty, o ile są bezpośrednio powiązane z osobami lub podmiotami wspierającymi tę agresję. Ocenę tę potwierdza liczne orzecznictwo sądów administracyjnych w tego typu sprawach.²

Analizy przesłanek wpisu na listę, określonych w art. 3 ust. 2 ustawy dokonał także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, stwierdzając w wyroku z dnia 11 lutego 2025 r. sygn. akt V SA/Wa 1670/24, że cyt. „Z przepisu tego wynika (z uwagi na użycie w nim opisów przesłanek połączonych spójnikami „lub” poprzedzonymi myślnikiem i przecinkiem), że wpisowi na listę sankcyjną podlegają trzy grupy osób i podmiotów dysponujących środkami finansowymi, funduszami lub zasobami gospodarczymi:

- 1) *bezpośrednio lub pośrednio wspierający agresję Federacji Rosyjskiej na Ukrainę rozpoczętą w dniu 24 lutego 2022 r. lub poważne naruszenia praw człowieka lub represje wobec społeczeństwa obywatelskiego i opozycji w Federacji Rosyjskiej lub na Białorusi,*
- 2) *bezpośrednio związane z osobami z grupy nr 1 (w szczególności ze względu na powiązania o charakterze osobistym, organizacyjnym, gospodarczym lub finansowym),*
- 3) *wobec których istnieje prawdopodobieństwo wykorzystania w tym celu dysponowanych przez nie takich środków finansowych, funduszy lub zasobów gospodarczych.*

Podkreślenia wymaga, że do wpisu na listę sankcyjną wystarczy ziszczenie się jednej z przesłanek z przesłanek z art. 3 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu wspieraniu agresji na Ukrainę. Co więcej, wpis na listę może być dopuszczalny nawet jeżeli dana osoba swoimi działaniami bezpośrednio nie wpiera agresji Federacji Rosyjskiej na Ukrainę, ani naruszeń praw człowieka lub represji wobec społeczeństwa obywatelskiego w Federacji Rosyjskiej lub na Białorusi. Przesłanki wpisu są bowiem tak skonstruowane, że wpis jest uzasadniony także w przypadku określonych w przepisach powiązań lub prawdopodobieństwa wykorzystania środków, którymi dana osoba dysponuje, do wspierania agresji lub wspomnianych represji.”.

Analogiczne w swej istocie stanowisko w zakresie przesłanek wpisu na listę, w tym w odniesieniu do „prawdopodobieństwa”, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie sformułował także w wyrokach z dnia 18 marca 2025 r. o sygn. akt V SA/Wa 1557/24,

V SA/Wa 2270/24, V SA/Wa 2761/24, V SA/Wa 2764/24, V SA/Wa 2763/24, V SA/Wa 2765/24 oraz V SA/Wa 2766/24.

Znaczenie przesłanki prawdopodobieństwa wykorzystania dysponowanych środków finansowych, funduszy lub zasobów gospodarczych w celach określonych w art. 3 ust. 2 pkt 1 lub 2 ustawy, dostrzegł również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wskazując w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 maja 2023 r. sygn. akt I SA/Wa 2524/22, że cyt. „*Słusznie Minister wskazał, że generowanie zysków (dowolnymi metodami) dla budżetu Federacji Rosyjskiej, które mogą zostać wykorzystane dla potrzeb działań wojennych – może stanowić pośrednią formę wspierania agresji, a bezpośrednie powiązanie z takim podmiotem wypełnia dyspozycją art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy. Zauważyć też trzeba, że powołany przepis wskazuje na „istnienie prawdopodobieństwa” wykorzystania dysponowanych środków finansowych, funduszy lub zasobów gospodarczych. Nie ma zatem w tej sprawie znaczenia prawnego, argumentacja strony skarżącej wskazująca na brak „udowodnienia” przez organ przekazywania określonych środków (...).*”.

Podobną ocenę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie sformułował także w wyrokach z dnia 4 sierpnia 2023 r. sygn. akt I SA/Wa 2535/22 oraz z dnia 23 sierpnia sygn. akt I SA/Wa 2537/22.

Biorąc powyższe pod uwagę za chybiony należy uznać podniesiony przez Spółkę zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 2 ustawy.

Reasumując, należy wskazać, że działając na podstawie i w granicach przepisów prawa Organ zgromadził materiały wystarczające do stwierdzenia, że w przypadku Spółki na dzień wydania decyzji, tj. 18 kwietnia 2024 r. spełnione zostały określone w art. 3 ust. 2 ustawowe przesłanki wpisania na listę, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, które zostały potwierdzone przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, zarówno na etapie poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji (pismo znak: DZP9.K4111.15.2024.Z009.3, przesłane pismem znak: DZP9.K4111.15.2024.Z009.1), jak i po skierowaniu przez z nią skargi z dnia 6 maja 2024 r. (pismo z dnia 15 maja 2024 r., znak: DZP9.K410.2.2024.Z079.3). Okoliczności wskazane w tych materiałach wskazują co najmniej na bezpośrednie powiązania Spółki w szczególności ze względu na powiązania o charakterze osobistym, organizacyjnym, gospodarczym lub finansowym, z osobami lub podmiotami bezpośrednio lub pośrednio wspierającymi agresję Federacji Rosyjskiej na Ukrainę, lub wobec których istnieje prawdopodobieństwo wykorzystania w tym celu dysponowanych przez nie takich środków finansowych, funduszy lub zasobów gospodarczych.

² Por. Wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2023 r. sygn. akt I SA 2527/22 oraz dnia 30 czerwca 2023 r. sygn. akt I SA/Wa 2899/22, a także wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 czerwca 2024 r. sygn. akt II GSK 555/24 oraz z dnia 18 grudnia 2024 r. sygn. akt II GSK 484/24.

Podkreślenia przy tym wymaga, że w piśmie z dnia 15 maja 2024 r. (znak: DZP9.K410.2.2024.Z079.3) Szef Krajowej Administracji Skarbowej wskazał, że aktualizacja stanu faktycznego potwierdziła, że nastąpił wzrost liczby zarejestrowanych pojazdów w bazie rosyjskiej. Na dzień 10 maja 2024 r. zarejestrowanych było 51 pojazdów z 69 pojazdów wyeksportowanych przez podmiot. Szef Krajowej Administracji Skarbowej ponownie potwierdził, że w okresie objętym analizą Spółka dokonywała obrotu towarowego, deklarując wywóz towarów sankcyjnych w postaci samochodów, ciągników siodłowych i ich naczep do podmiotów położonych w takich krajach jak Armenia, Gruzja, Kazachstan i Turcja. Szef Krajowej Administracji Skarbowej zwrócił również uwagę, że pojazdy wyeksportowane przez Spółkę (stanowiące przedmiot analizy), w dalszym ciągu pozostają zarejestrowane w kraju, co potwierdzają dane w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców. Powyższe świadczy o tym, że VAN 7 Sp. z o.o. nie spełniła swojego obowiązku formalnego dotyczącego wyrejestrowania wyeksportowanych pojazdów.

Ponadto w ocenie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej zapisy umowy zawartej pomiędzy VAN 7 Sp. z o.o. oraz Arm Pol LLC cyt. *„stanowią kolejną przesłankę uprawdopodobniającą wykorzystanie środków finansowych, funduszy lub zasobów gospodarczych w celu wspierania rosyjskiej agresji na Ukrainę w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego (...),”* co zostało szerzej wyjaśnione w uzasadnieniu decyzji z dnia 11 czerwca 2024 r. nr DPP-WTPZ.0272.14.2024(10) odmawiającej uwzględnienia wniosku z dnia 7 maja 2024 r. VAN 7 Sp. z o.o. o wykreślenie z listy, o której mowa w art. 2 ust. 1.

Dodatkowo, w związku z przedstawioną we wniosku argumentacją w kontekście kwestionowania przez Spółkę wiarygodności bazy, w której dokonano weryfikacji pojazdów, należy wskazać, że Szef Krajowej Administracji Skarbowej w piśmie z dnia 15 maja 2024 r. (znak: DZP9.K410.2.2024.Z079.3) wyjaśnił, że cyt. *„(...) jest [to] rosyjska platforma internetowa skoncentrowana głównie na motoryzacji. Zapewnia różnorodne usługi związane z rynkiem motoryzacyjnym. Jest to źródło informacji jak również usługa wyszukiwania i kontroli samochodów. Firma prowadząca ww. bazę działa od 2012 roku. Aktualnie firma i jej zasoby świadczą wielofunkcyjną usługę, która obejmuje, m.in. wyszukiwanie samochodów zarejestrowanych w Rosji, sprawdzanie historii samochodu. Gromadzi ona dane samochodów z różnych źródeł, a także ogłoszenia samochodowe ze wszystkich portali. W jednym miejscu klient bazy znajduje samochód, może sprawdzić jego historię. Firma zapewnia najbardziej kompletny raport z historią samochodu - 20 źródeł i 29 bloków informacji, dokonując tego sprawdzając samochód po numerze rejestracyjnym, po numerze VIN (...) Powyższa baza danych funkcjonuje również w formie aplikacji znajdującej się. m.in. w sklepie Google Play lub Apple. Aplikacja, jak wynika z ratingu jest ona oceniana bardzo*

dobrze (ocena 4,8/5, łącznie prawie 4 tys. ocen). (...) Firma zapewnia, że posiada pełną wiarygodną historię auta powołując się przy tym na korzystanie z poniższych źródeł: policja drogowa, banki, biuro kredytowe, FSSP, sądy Federacji Rosyjskiej, Izba Notarialna, sprzedawcy samochodów, Rosyjski Związek Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Federalna Służba Celna Federacji Rosyjskiej. Podmiot sprawdza każdego miesiąca ponad 1,7 miliona pojazdów. W związku z powyższym ogólnodostępna baza danych samochodowych jest wiarygodnym źródłem informacji, jest regularnie aktualizowana, korzysta z wiarygodnych źródeł danych i zapewnia ich kompletność. Warto podkreślić jej bardzo dobrą opinię wśród użytkowników.”.

Wskazywane zaś przez Spółkę argumenty mające świadczyć o tym, że cyt. „organ dopuścił się naruszeń prawa polegających na niewyczerpującym zgromadzeniu materiału dowodowego i niepodjęciu wszelkich niezbędnych działań, mających na celu precyzyjne wyjaśnienie stanu faktycznego, w tym tego jak wygląda struktura menedżerska oraz właścicielska skarżącej”, z uwagi na fakt, że cyt. „W toku postępowania administracyjnego wnioskodawca sam dostarczył swoim staraniem dowody przeciwstawne do twierdzeń organów, biorących udział tej sprawie, doprowadzając w końcu do wydania decyzji wykreślającej go z Listy.”, również należy uznać za chybione.

Jak już zostało wspomniane, zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy minister właściwy do spraw wewnętrznych wydaje decyzje w sprawach wpisu na listę oraz wykreślenia z niej. Stosownie do art. 3 ust. 3 ustawy decyzję w sprawie wpisu na listę minister właściwy do spraw wewnętrznych wydaje z urzędu lub na uzasadniony wniosek wskazanych w tym przepisie właściwych organów lub podmiotów. Zgodnie zaś z art. 3 ust. 5 ustawy decyzję w sprawie wykreślenia z listy minister właściwy do spraw wewnętrznych może wydać również na uzasadniony wniosek osoby lub podmiotu wpisanych na listę.

Jak wynika z powyższych przepisów ustawodawca nie definiując w ustawie z dnia 13 kwietnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego maksymalnego okresu stosowania szczególnych środków ograniczających, nie wprowadził również obowiązku przeprowadzania okresowej weryfikacji okoliczności uzasadniających dalszą potrzebę ich stosowania, inaczej niż ma to miejsce w przypadku ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2025 r. poz. 644, z późn. zm.), zwanej dalej: u.p.p.p.

W art. 124 u.p.p.p. wprowadza bowiem obowiązek przeprowadzania okresowej weryfikacji okoliczności uzasadniających dalszą potrzebę stosowania określonych w tej ustawie szczególnych środków ograniczających. Ponadto, w art. 125 u.p.p.p. określona została

procedura w przypadku potwierdzenia braku okoliczności uzasadniających potrzebę stosowania szczególnych środków ograniczających

Jednocześnie należy zauważyć, że każdorazowo w związku z rozstrzygnianiem w sprawach wniosków o wykreślenie VAN 7 Sp. z o.o. z listy, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, kierowanych przez nią, na podstawie art. 3 ust. 5 ustawy, do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, podobnie jak przy wydawaniu decyzji w sprawie wpisu na tę listę, Minister opierał się na informacjach dostarczonych przez organ ustawowo właściwy, wyspecjalizowany w dziedzinie przeciwdziałania obrotowi towarami podlegającymi zakazom lub ograniczeniom na mocy przepisów prawa polskiego, przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych, tj. przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

W wyniku powyższego Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji najpierw decyzją z dnia 11 czerwca 2024 r. nr DPP-WTPZ.0272.14.2024(10), postanowił odmówić uwzględnienia wniosku z dnia 7 maja 2024 r. VAN 7 Sp. z o.o. o wykreślenie z listy, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, a następnie decyzją z dnia 30 grudnia 2024 r. (znak: DPP-WTPZ.0272.14.2024(41)) postanowił uwzględnić wniosek VAN 7 Sp. z o.o. z dnia 29 sierpnia 2024 r. wykreślając ten podmiot z listy. Szczegółowe motywy tych rozstrzygnięć zawarte są w ich uzasadnieniach.

W kontekście zaś podnoszonej przez Spółkę zarówno we wniosku z dnia 7 maja 2024 r. i z dnia 29 sierpnia 2024 r. o wykreślenie z listy, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, jak i aktualnie rozpatrywanym wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 kwietnia 2024 r. (znak: DPP-TPZ.0272.14.2024(3), kwestii ponoszenia szkody w związku z zastosowaniem wobec niej środków ograniczających, należy wskazać, że w związku ze skierowanym przez VAN 7 Sp. z o.o. wnioskiem o wstrzymanie wykonania decyzji z dnia 18 kwietnia 2024 r. (znak: DPP-TPZ.0272.14.2024(3)), Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 22 października 2024 r., sygn. akt. V SA/Wa 1691/24 odmówił jej wstrzymania.

W uzasadnieniu tego postanowienia sąd wskazał m.in., że cyt. „*Ustawa sankcyjna dotyczy tzw. „mrożenia majątków”, czyli czasowej niemożności dysponowania nimi. Nie jest to zatem pozbawienie własności, które w świetle art. 21 ust. 2 Konstytucji jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cel publiczny i za słusznym odszkodowaniem lub przepadku orzeczonego prawomocnym orzeczeniem sądu (art. 46 Konstytucji).* W kontekście powoływanych okoliczności we wniosku o wstrzymanie dotyczących utrudnień prowadzenia działalności gospodarczej oraz zmian stanu faktycznego po wydaniu zaskarżonej decyzji podkreślić należy, iż Ustawodawca przewidział w treści samej ustawy takie instrumenty prawne, których celem jest przeciwdziałanie ryzyku powstania znacznej szkody lub trudnych do odwrócenia skutków. Przykładowo art. 5 ustawy

sankcyjnej – przewiduje uwolnienie lub udostępnienie niektórych zamrożonych funduszy lub zasobów gospodarczych. Spółka miała możliwość skorzystania z ww. mechanizmów przewidzianych w samej ustawie sankcyjnej. Do skargi nie załączono dokumentów świadczących o wniosku spółki złożonym w tym przedmiocie. W aktach administracyjnych brak, jest również dowodów na podjęcie przez stronę działań w tym kierunku. Należało zatem podjąć czynności na drodze administracyjnej zgodnie z art. 5 ustawy sankcyjnej mające na celu uniknięcie powstania znacznej szkody lub trudnych do odwrócenia skutków (por. postanowienie NSA z 10 listopada 2022 r., sygn. akt III OZ 679/22). Art. 5 ustawy sankcyjnej, daje Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej możliwość wyrażenia zgody na uwolnienie niektórych zamrożonych funduszy lub zasobów gospodarczych, lub udostępnienie niektórych zamrożonych funduszy lub zasobów gospodarczych, na warunkach, jakie uzna za stosowne. W kontekście tego przepisu, umożliwienie podmiotowi wpisanemu na listę dysponowania majątkiem należy do kompetencji właściwego organu administracji. Szef KAS badając przesłanki do wydania decyzji na podstawie art. 5 ustawy – powinien wziąć pod uwagę także słuszny interes strony. Zatem ostatecznie to Szef Krajowej Administracji Skarbowej uwzględnia okoliczności przemawiające za "odmrożeniem" części majątku, środków zgromadzonych na koncie podmiotu, zaś decyzja może zostać wydana także z uwagi na niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków.". W konsekwencji jak zostało wskazane przez sąd w uzasadnieniu ww. postanowienia, cyt. „(...) gdy brak jest dokumentów świadczących o tym, że strona podjęła działania eliminujące ryzyko w tym zakresie w oparciu o dostępne i przewidziane ustawą sankcyjną środki wsparcia podmiotów wpisanych na listę” - argumentacja Spółki w tym zakresie nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem cyt. „Za zaniechanie podejmowania przez skarżącą działań w tym zakresie odpowiedzialność ponosi sama skarżąca. Zastosowanie przewidzianych ustawą sankcyjną rozwiązań (art. 5 ustawy), skutek podjęcia odpowiednich działań przez stronę, mogłoby wyeliminować, ryzyko wystąpienia negatywnych skutków.”.

Uwzględniając powyższe, dokonane przez Ministra w toku postępowania ustalenia pozwalają na stwierdzenie, że decyzji z dnia 18 kwietnia 2024 r. nr DPP-TPZ.0272.14.2024(3), nie można zarzucić, że rażąco narusza prawo w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 Kpa. Minister nie dopatrył się również, aby decyzja ta w inny sposób, naruszała prawo.

Z uwagi na ustalenie, że w stanie faktycznym sprawy nie zaistniała badana przesłanka nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej orzeczono jak w sentencji.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy do postępowań w sprawach wpisu na listę oraz wykreślenia z niej, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, mają zastosowanie przepisy (...) art. 156 – 158 (...) ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Zgodnie z art. 157 Kpa właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 Kpa jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze – ten organ. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.

Zgodnie z art. 158 § 1 Kpa rozstrzygnięcie w sprawie stwierdzenia nieważności następuje w drodze decyzji. Dotyczy to każdego rozstrzygnięcia merytorycznego w przedmiocie stwierdzenia nieważności, także rozstrzygnięcia o odmowie stwierdzenia nieważności. Przepisów o milczącym załatwieniu sprawy nie stosuje się. Należy przy tym podkreślić, że wprawdzie z przepisu art. 3 ust. 1 ustawy nie wynika aby minister właściwy do spraw wewnętrznych wydawał decyzję o odmowie stwierdzenia nieważności, to jednak przyjęcie w przedmiotowej sprawie innej formy rozstrzygnięcia organu niż decyzja, nie znajduje uzasadnienia. Powyższe wynika także z ugruntowanej praktyki organu rozstrzygania w formie decyzji wniosków osób lub podmiotów wpisanych na listę, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, złożonych w oparciu o art. 3 ust. 5 ustawy.

Wskazać należy również, że stosownie do art. 3 ust. 1 ustawy minister właściwy do spraw wewnętrznych wydaje decyzje w sprawach wpisu na listę oraz wykreślenia z niej.

Zgodnie z art. 3 ust. 6 ustawy decyzja w sprawie wpisu na listę zawiera datę wydania, oznaczenie osoby lub podmiotu, wobec których stosuje się środki, o których mowa w art. 1, wraz z rozstrzygnięciem, który z tych środków ma do nich zastosowanie, uzasadnienie, oznaczenie organu wydającego, podstawę prawną decyzji, podpis osoby wydającej oraz pouczenie o prawie do wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Zgodnie natomiast z art. 3 ust. 8 ustawy decyzja w sprawie wykreślenia z listy zawiera w szczególności datę wydania, oznaczenie osoby lub podmiotu, których dotyczy, powołanie podstawy prawnej oraz uzasadnienie.

Stosownie do art. 4 ust. 2 ustawy zawiadomienie strony o decyzji następuje przez jej udostępnienie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Pouczenie

Zgodnie z art. 3 ust. 10 w związku z *a contrario* art. 4 ust. 1 ustawy oraz art. 127 § 3 Kpa, od niniejszej decyzji nie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Zgodnie z art. 16 § 2 Kpa oraz art. 3 § 2 pkt 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2024 r. poz. 935,

z późn. zm.) w związku z art. 3 ust. 6 ustawy decyzja niniejsza może być zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia (tu: udostępnienia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji) niniejszej decyzji stronie, za pośrednictwem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (adres: ul. Stefana Batorego 5, 02-591 Warszawa).

Zgodnie z art. 230 § 1 ustawy – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* od pism wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym w danej instancji pobiera się wpis stosunkowy lub stały. Zgodnie z art. 231 ustawy – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*, od skargi w niniejszej sprawie pobiera się wpis stały.

Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), wpis stały bez względu na przedmiot zaskarżonego aktu lub czynności wynosi w sprawach skarg na akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa – 200 zł.

Na zasadach określonych w art. 243-262 ustawy – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* skarżący ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy lub o zwolnienie od kosztów

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji
z up. Agata Furgała – Dyrektor
Departamentu Porządku Publicznego,
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

(podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym)

Otrzymują (poprzez udostępnienie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji):

1. VAN 7 sp. z o.o. z siedzibą w Imielinie, (adres: ul. Imielińska 20, 41-407 Imielin);
2. aa.

Do wiadomości:

1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej.